

החודש לפניו הימיט הנוראים (ראש השנה ויום הבכפורים) נקרא חודש אלול שראשי התבאות שלו "אגן לדודי לדודי לא", בלאוּרַת התקראות לבורה עולם, הוא חודש הרחמים והסליחות, חודש של תשובה והכנה ליום הדין בימים הנוראים הבאים אחריו לטוביה.

אחיננו הספרדים משביהם קומם בהתחלה החודש אלול לאמר "סליחות" ואילו אחינו האשכנזים מתחילה את הסליחות לאחד רק שבוע לפניו הימיט הנוראים, בדרך בדיחאה מושחת אומרים כי אחינו הספרדים חטאנו יותר ולבן הם מתחילים את הסליחות החדש לפניו יומת דין...).

בעל, המוסר חזרו תמיד על האימרה של הרב רבי ישראל סלנטר ז"ל (לייפקינז - 1810-1883) מיצודה של הנoute המוסר שהיה אומר גאנץ יאחים אלול אוון אלול איז פארט אלול" בלאוּרַת כל השנה צריך להיות כמו אלול, ואילו אלול הוא במיוחד אלול. בחודש זה מבקש כל אדם בישראל סליחה ומחללה על כל המעשים הרעים שעשה במשך השנה...).

בהתחלה החודש מתחילים לתקוע בשופר בתכלת שחירת כדי לעורר את העם לחשיבה והשווון הנפש בכזו שהנביא אמר ושאל: "היכא ערפר בעיר ועם לא יחרדו"?

הרמב"ם בהלכות תשובה אורען "אף על פי שתקיעת שופר בראש השנה גזירה בכתוב - רמז יש בו, כלומר: עודו ישנים משנותם ונרדמתם הקיבו מחרדמתכם וחפשו במעשיהם וחוירו בתשובה וזכרון בוראכם. אלו תשוכחים את האמת בהבל הזפן ושורגים כל שנותם בהבל ודריך אמר לא יוציא ולא יציל. הבטח לנטותיהם והיטיבו דרכיהם ומעליהם ויעוזב כל אחד דרכו הרעה ומחשבתו אשר לא טובה".

בימי קדם היו תוקעים בתכלת שחירת על בר מסופר במשפט ראש השנה (ירושלים) שם נאמר: "מאי שנא חפלת הלע שאומרים קחפלת שחירת, משוט שזריזים מקדימים למצות פנוי מה שנא ותקעים במוסך? על בר מסופר שם בירושלמי: פעם אחת חפלו בראשונה (חפלת שחירת) ומהו השונאים סבוריים טמא עליהם הם הולכים למלחמה, ועמדו על היהודים והרגו, כי השבו שהתקיעה היא זאת למרד, לבן העבירו את התקיעות להפלת מוסך, שהחפלו בשעה יותר מאוחרת, כי כאשר ראו הרומנים שמתפללים וקראים בתורה וחוזרים ומתפללים מוסך ואחד בר תוקעים אמרו כי היהודים בחוקותיהם ובתורתם הם עווקים וזה מצוחן לתקוע ואין זה תרועת מלחמה..."

על ראש השנה ואל התקיעות רבים וטובים הביעו את דעתם. נביא כמה מהם שלאו דוקא מעתיכים למחנה ההרדי או הדתי כגן פילון האבסנדרוני (ידידה - 20 לפסה"ג-50 לפה"ג), פילוסוף מהודרי בן למשפחה יהודית מיוחסת ונאמנה לדת שהיה לה קשרים עם בית הורדוס וחזק הקיסרות הוא כותב בין היתר על טמי התקיעות וז"ל: "שבי טמיים לדבר אחד מיוחד לעם ישראל, ואחד הטעם מזותף לכל בני האדם. אלא המוחד לאומה הישראלית, הוא זכרון למעשה אדייר ונשגב בשעת מתן תורה. אז מן השמיים נשמע קול שופר חזק מאד, שנועד להגיע עד ירכתיابل, כדי שאף אלה שלא היו באותו מעמד וגם היושבים על קצות הארץ יעוררו בשםיהם על לבם שאחותם גדולים ואלה מעמידים על מעשים גדולים. אלא ידבר מועיל לאדם יותר מעיקרי המצוות ועשרה הדברים שאלקיים בכבונו ובעצמו הודיים, לא על ידי שליח בשאר המצוות. וזה הטעם המוחד לאומה".

אל המלחמה. ובן לנטיגה לאחד בשעה שיש צורך להפסיק את הקרב ולהזור למחנה. והנה עוד מלחמת אחרת יש, מלחמת בידי שמיים. בשעה שהבריאת עושה מלחמה עם עצמה ויסודותיה תוקפים זה את זה והרצון לסדר נכנעל לפני התאוה ללא סדרים. והנה שני המלחמות ישתיו את יבול הארץ. האוביישית אותה, ישים ארץ לשטחה, יבעיר אש וימלו אש בקמה וכו' לפיכך קראת התורה איפוא את החג הזה זכרון תרואה על שם השופר כל' המלחמה וקבעה חג זה להגיש בו מודענו לאלקים עושה השלום ומגינו, משכית מלחמות עמיהם".

הפרופ' יוסף קלרוזנר ז"ל (1874-1958) ההיסטוריה הידוע ו厯考ר טברותי וחוקר הסכירות העברית, קורא לראט השנה "יום ג'קאו/אכללאאך/ התקופה הישראלית" והוא מתיחס לתקופת עזרא ונחמיה שני גדולי האומה בדור ההוא, שנפגשים בפועל אחד במפעל האדריך ביוותר של קורות האומה הישראלית והוא כותב בפ' הילר: "ביום אחד לחודש השבעי בלומר באחד בתשרי, ביום שלל בו עבשו ראש השנה, בשנת 444 לפני ספרה"ג, נאסף כל העם, כאיש אחד ואף הנשים בכלל, כל מבין לשם, אל הרחוב אשר לפני שער המים, ועזרו הסופר הביא את ספר התורה, עמד על מגדל עץ (במה) אשר עשו ג'קאו/ לדבר, כל הלויים המבינים (המסבירים) עמדו אצלו ובב' העם מאחוריהם, עזרא, לאחר שברך את השם והקהל אמר "אמן" בהרמת בפיים והשתחוות לשם, קרא את ספר התורה, והלוויים הסבירו את הדברים הקשים להעם. שעמדו על רגליו בכל שעوت הקריאה. כשהקדאו התוכחות הקשות שבתורה, בכת' העם, ואילו נחמיה ועזרו והלוויים הרגיעו אותו ואמרו, שהיומן הוא קודש להשם ואדריך לחולו אותו במאכלים ובמשקים, ערבים ואין להטעב, כי חזרות השם היא מעוזם. ובב"ד תשרי אחר העארת של היום השטיבי, קרא ביום כללי, ביום צום זה ערכו וידוי לאומי. הלויים קראו בו את הוידואן התגדל והיתה זעקה גדולה ומרה לאלקים וחרזאת קדרה על ההיסטוריה הישראלית בראשיתה עד ימי נחמיה, וידוי זה שהמודדו תלויים בשם העם, היה מהפכה גדולה בחני כל האומה והעם הרגיש שגרין לעשה דבר ממשי. שיחבטו בו מהפכה זו, זה היה רגע גדול בחני האומה, מאורע אדיר שדשו לא יימתת מתולדות ישראל לעולם. והעם קיבל על עצמו זאת אותק'ה התורה. (במשך השנים המרובות הייתה ידועה רק לייחדים בלבד, ועשה אותה אורות חיים, ספר החוקים כולם ומקיף את כל חי' המדינה, את כל חי' החברה ואת כל חי' היהודי".

השופר היה גם טlu מחלוקת בין יהודים וערבים עד קום המדינה, בדלאו שערביים הפיעלו לחץ על הבריטים שאסרו את תקיעת השופר ליד הכותל המאכבה. הטעם שלובשים בראש השנה ויום הבכורים "קיטל" לבן על בר' יש סימוכין לבבר שתלפונד ירושלמי מסכת ראש השנה פרק א' משנה ג' שם נאמר: "גוחג בעולם אדם ויש לו דין (פשפט) לובש שחורים ומטעטף שחורים שאנו יודע איך דיננו יוגע, אבל ישראל אין כן, אלא לובשים לבנים ומטעטף לבנים ויהודאים שהקדוש ברוך הוא, עושה להם גסים".

ישנם סיורים מטיפורים שונים ומשוגים על ראש השנה ובכל הכרונ' ביום הדין זהה.

בספר "אור צדיקים" מטה על איש שהיה רע ורשע גמור כל ימי חייו ושהידע שתשובה קשה שתתקבל, פעם אחת שאל דרך שחוק את החכם רבינו משה דלאון אם יש תרפה לעבירות שלו? אמר לו רבינו משה אין לי תרפה וכפרות, כי אם שתקבל עלייך דין מיתה על ברכת עונאותך,

שאל אותו ובאים יקבל עליו דין מיתה יהיה לו חלק בגין העדן? אמר לו כן. אמר לו הרשות השבָּע כי שיחיה מקמי בקרבתך והוא נשבע לו. על זה בנקיטת חפץ... שיראה לקבל אותו כלומר לקבל את פניו בגין העדן ולחשיבו טהור אליו בגין העדן. מיד החל הרשות לבית מדינתו של החכם רבי משה והחכם צוה להביא עופרת וכן היה. את העופרת נפה במכוח עד שהותן היטב. ואחר כך לcame החכם את העופרת ואת הרשות וחושיב אותו על טפל קטן וקשר אה עינפו במטפה ואמר לו תתוודה על כל עונותיך שהבעת כל ימים את הבורא עולם.

ה"בעל השובה" עשה ככל אשר צוה לו החכם רבי משה ובקה בכיה גדולה ונאראה ומרה עד מאד. וכטיב עמדו זקני תלמידי הכהנים שבמקום, ואחר כך אמר לו החכם פחה פין ואשליך בחובו כתילה של אפר וחומה על קידוש השם הגדול יתברך. מיד هنا פחה את פיו, והמת פצמו לאחוריו, ובכע אה פיו בכל כוחו וכל העם עמד טביבו וזה לך הרבה רבי משה כף מלא דבש והשליך אותו לתוך פיו ואמר "וטר עוגך וחטאך הכהן" מיד התהיל בעל השובה לצעוק בקבר רבי למן השם, מה זאת ענייה לי למה זה רמייתני, הרגני נא הרוג ואל ארעה ברעתי בעבור נפשך. למה אתה עוד לחיים מאחר שעשית כל כך עונותך אמר לו החכם רבי משה: אל תירא ולא תחתט, כי כבר רצתה אלקיהם אה מעשיר, מאורה שעה וחלאת לא זו מבית המדרש וכל ימי היה יושב בטעינה ובחשובה גדולה ולא פסק פומיה מגידטה. אחר זמן מה נחבקה הרוב לישיבה של מלחה ונפטר והלך לעולמו, וכיון שראה בעל השובה שרבו נפטר ולהלך לעולם בכתם מר נפשו והתפלל לפניו השם יתברך שיקח אותו מאחר שאינו לו רבי שידריכהו, וכל כך הרבה להתפלל שמע הקדוש ברוך הוא בקולו והוא נפל למסבב וכיון שהגיע טהור לפרטתו התהיל לאעגק פנו מקום לרבי שלו רבי משה דלאון שבא אחרי לקיים את שבועתו להולכי נס לעדן, ומיצע נפטר ואחר פטירתו ראהו כמה זקנים וכהנים בחלום אייר שולח יושב בגין העדן במכנות עם רבי משה דלאון ולומדים תורה באזורה" לסיפור זה יש גם מוסר השכל ל"בעל החותם" של פורנו שאינם מmittelם עצם באחלי התורה אלא ראים לטלוויזיה ה"טמאה" ולעתונות...

2 בראש השנה וביום הביא פורנום אמבריכם להגיד פירושים שחברו אנשיים בתקופות שונות וכל פיו ופירוש יש לפעמים ממשמות מה שקרה בדורו הוא. למשל הפיאות "אל חbn נהעלתובנרכע להישפר" המתיחס במלים אלו: "מלך אמרון מאמרי מרחוק מכב שמך יתפאר בעדרך יתיכב" הנאמר ביום השני של ראש השנה בתפלת שחרית שבחברו הנו שמעון בר' יצחק אלחנן והוא רביינו שמעון הגדול (950-1020) שהה במאג'ן, לפי המסורת הוא היה אביו של האפיקור הרומי אנקליסטוס השמי שני במאה ה-11 ושם היהודי היה אלחנן בן שמעון הגדול ממאג'ן. לפי המסורת בעודו ילד נגנב בידי משרת נוצרית שהיו מסירה אותו בידי במרים ומה הטבילה אותו לנצרות והביאו אותו לדרום, בגלל הקשרונו הבלתי רגילים שגילו בו שקדם הקרים ביחס על חינוכו. הוא גדל בחכמתו ונעשה מלומד גדול והשתלם בשפות רבות עד שהגיע מוסלם המעלות לדרגת קרדינאל ונכח לאחר מכן לאפיקור. בדרך מקרה נודע לו על מזאו היהודי, ובנוסף לו גם אפילו מיהו אביו, הוואיל ורצה להכיר את אביו שהיה מכורסם בעולם היהודי, וגם מהו זה, העדים והוציא צירוף שמד על יהודי קהילת מאג'ן מזור תקונה ranaz.co.il

שהקלה במאינץ' משלו אליו משלחת לביטול הגזירה ובלגאי שגם אביו יתיה בין חבריו המשלחת שהייתה אחד ממנחייה, וכך הוויה, בשעה שהמשלחת התקיימה לפני האפיפיור הוא מיד הכריז את אביו ולאחר שנגמרה השיחות ביןו לבין המשלחת, הוא חומין את רבי שמואן (אביו) לשחק פמו שח-מט, במהלך המשחק התפתחה ביניהם שיחת על דא ועל הא ולבטוף גילה האפיפיור לרבי שמואן את זהותו כי הוא בנו. הדבר נגמר בכך שהאפיפיור הוציא מיד פקודה שלפייה הוא מבטל את גזירת השמד. והוא עמו ברוח בסתר למאינץ' וחזר ליהעוזתו ולזכר המאורע זה חבר הרב רבי שמואן גדול את הפיאות שבollo בו שמו של האפיפיור לשער בנו אמר אל חנוך חלתו בדורם להספר" שבשתי הפליטים הראשונות של הפיי וט כלול שמו של האפיפיור לשער אל חנוך יש במת גירסאות על האפיפיור היהודי זה גידס מהאת היה שמואל מפדר ונקרא בשם אנדרס ומסופר עליו כאשר העלילה עלילה על היהודים והיתה סכנה של פגיעה ביודים תערובת האפיפיור היהודי וגאנט לטובת היהודים ~~אך~~ ועל ידי כך הרגייע את המונחים מלפרוע היהודי למשחת היהודית שבאה להודות לו על כך אמר בזו השלוון: סליהת שחבר בראש החדושים של היה קבוע שמו ואזווה להפיכם בקהלות יעדאל.

ישנה גירס אחרת כי סופר של האפיפיור היהודי אנטלייטוס הוא בנו של רבי שמואן גדול היה כדלקמן: אשר נודע על מזאו היהודי הזמין אליו את אביו וגילתה לו את זהותו ועלה על ראש מגדל והכריז על יהו~~ו~~ן ועל אפסות הנזרות ומיד הפיל את עמו בראש המגדל ומת על קיקוש השם וากין חיבר לזכרו את הפיאות "מלך אמרן" שאוכרים בראש השנה.

ישנם סיפורים רבים מהם אמיתיים ומהם ברבה משום גוזמאו על מקיימת שופר "מתוורת עצמית" בלוoper כאשר יהודים היו במאב של מצוקה בנסיבות המות או מטייגות של סימפר במלחמת העולם השנייה, ולא היה בידם השופר לתקוע על סיפור אחד שפודס בספר "טיפורין חג ראש השנה" סיפור מרתקים שקרו בראש השנה מהם על שופר מתוורת עצמית. נביא אותו בהשומות קלות, הדבר קרה בסיביר בכפר נידח שהיה אך ורק "קורחו" סובייטי, לשם נקלעה משפחה חרדייה שהוגלה מפולין למוסקבה ושם לסיביר. המשפחה עבדה עבודה בקורחו ובתוםורה הייתה מקבלת אוכל ודמי כיס. לא מתו מרעב אבל לא היה מספיק בידם ~~של~~bor את הרעבון.

והנה כאשר התקרבו הימים הנוראים, בכפר לא הייתה אפשרות אפילו לחולום על תפלה בצדורה בראש הנעל וביום הכיפורים, אולם בודע להם כי בישוב הקרוב יש יהודים חרדים לארגן בחשאי מבין לראש השיטה ויום הבכיפורים. זמן קצר לפני ראש השנה, חלה ראש המשפחה במחלה קשה ולא יכולו להשוב על נסיעה לשופר לראש השנה. את ראש המשפחה הטרידה המחשבה כיצד הוא לא ישמע תקיעת השופר בראש השנה? חך חוליו הוא חבע להשיג לו שופר ויהי מה שייה, אבל שופר לא היה ולא ידע איך להשיגו....

מספר הבן את "הנס" שקרה להם, בהצרא מזונחת שתימה מלאה עשבים שוטים, שהינה מבלת בז' חלק מזגנו, הוא מכיר היטב, ביום בהיות אחד, הוא גילה בחצר דבר שהיה דומה לראם איל, הוא לא האמין למראיהם עיניו, וחשב שהוא חוצה בחלום על מה שהוא חחש וביizard הגיעו לבאן ראש של איל? עם קרדיים גדולים? הלו~~ו~~ן מקרן איל עושם שופר....

מיד לicked את הראש והתחבא אותו באחד המחבואים שבחצר. רק הוא יודע על קיומו, בסוד זה

רצת לחלק עם גיסו שהוא כבר ידע לעשות מהקרן של האיל שופר מהדרין מן המדרין....

למהרת הבקער לכה אם גיסו למחבוז, אולם מה הרבה היתה הפתעה ואכזבתו כאשר נוכח כי מהחבוז נעלם ^{נעם} האיל.... לא ראתה לא איל, לא קרן ולא שופר.... במחשבה ראשונה

עלתה בדעתו כי השטן ידו הייתה במעלה... כדי לקחת את הראש שלא יהיה כליהם שופר לתקיעת.

כל היום הלך בסהדרוי ובמקום קול שופר צלצל באזנייו מפעם בפי חריש....

כעבור פמים ספורים הוא נכנע לחזר בשעות אחרי הזרעים ונשאר עומדת דוממת כמוכה הלם,

באמץ עז החזר היה מונח הראש שלו עם שתי הקרג'ים, המתגונסות אל על.... באילו היו מונחות

מששת ימי בראשית.... פעם לא חיסס אף רגע תפס את הראש בידים שלו ומסר אותו לגיסו.

הוא לכה את הראש לשדה שם הוא עבד בקצרה התחה, הוא עבד קשה עד שניקב את הקרן של

הail. ניקה אותה ניסר אותה בעבודה זו עזרו לו נעריו האיכרים לא יהודים לאחר שסטפּר

להם שהוא עשה בכך איזה תליל מיוחד במינו כדי לנגן... כן

ביום הראשון של ראש השנה נאספו קן ומוך היהודים הנוכחים אצל בית האב ירד מהמטה

ואמר בבכי מך את הפסוקים שלפני תקיעת שופר וכאשר הקולות הראשוניים יצאו מהשופר של

חווארת העצמות פרצו קומץ היהודים הנוכחים בבכי מך, כשהם ממרדים בבכי על צדתויהם על

הוריב, אחים וילדים מאבדו ואינם, הם הזילו דעתם על תשובה ועל תקווה לימים טובים

יותם השופר הוא למוסקה אשר שבו אליה המשפחה ושרה עליו כל בית עינם... .